

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

<http://www.eltemps.cat>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

subscripcions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Víctor Maceda, Violeta Tena i
Rosa Serrano (*documentació*).

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís
Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alza-
mora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier
Bru de Sala, Toni Canyis, Muriel Casals, Agustí
Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià
Estepé, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu,
Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria
Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira,
Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep
Ramonedà, Jordi Riba, Ferran Sàez Mateu, Josep
Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro,
Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronat
(*Moscow*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt
(*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Diez
(*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla
(*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria
Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas
(*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C.
Serra (*Berlin*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*),
Miquel Toran (*Pequin*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol,
Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T.
Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans,
Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Diez Esculies,
Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles
Gàmez, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez,
Dani Gómez (*País Base*), Andreu Gomila, Gani Jakupi,
Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià,
Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar
Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont,
Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel,
Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca
Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer,
José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play
i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.:
932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Guada Impressors S.L.
Aldaia (Horta).

Dipòsit legal: V-853-1984.

*Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap
mitjà: mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocò-
pia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.*

El quant i el com

Va ser el president de la Generalitat el qui va sentenciar la setmana passada: “Si hi ha molta gent a Catalunya que té clar el perquè, el com ja el trobarem”. Artur Mas no s’enganya. Des de l’11 de Setembre passat va decidir liderar una convicció massiva que es va començar a pastar fa dos anys per la base. La sentència del Tribunal Constitucional va liquidar les restes de l’Estatut i, a partir d’aquell moment, molta gent, cada vegada més gent, va decidir començar a canviar les coses per baix. No contra els partits polítics, que ha estat la intenció i potser la mateixa explicació del fracàs relatiu del moviment del 15-M, sinó al marge dels partits polítics. La manifestació del 10 de juliol del 2010, les consultes sobiranistes, l’Associació de Municipis per la Independència, la constitució de l’Assemblea Nacional Catalana, la mateixa manifestació de la darrera Diada... tot han estat símptomes d’una convicció que ha anat arrelant socialment i que ara ha dividit la política a Catalunya. Però això vol dir que la política ha entès la dimensió i la significació del moviment. I hi ha pres posicions a favor o en contra.

Hi haurà un abans i un després de les eleccions del 25 de novembre. A partir d’aquell moment hi haurà una vella manera de fer política: la que s’oposarà al dret de Catalunya a decidir el seu destí polític com a nació, d’un costat. I la que assumirà i acceptarà aquest repte com una nova manera de fer, de l’altre. Tot dependrà del quant i a poc a poc anirà prenent forma el com. I si algú cedeix a la temptació de tornar a les velles maneres, després d’haver-se compromès amb aquest nou esperit, acabarà pagant-ne les conseqüències en pròximes cites electorals.

Mentrestant, fora de Catalunya, l’opinió publicada ha anat radicalitzant-se. Cada dia des dels mitjans de comunicació que es generen a Madrid creix l’agressivitat. Una violència que pren dos camins. El primer és proclamar que Catalunya no es pot separar d’Espanya, perquè no hi té dret i perquè això seria, no un divorci poc o molt amistós entre dues parts iguals, sinó una amputació inadmissible. El segon alerta de les conseqüències terribles que se’n podrien derivar. Bàsicament, la ruïna dels catalans –encara que algú s’ha atrevit a afirmar que també seria la d’Espanya–, l’exclusió de la Unió Europea i l’expulsió de la zona euro. Les set plagues bíbliques i les mil calamitats fan curt al costat d’aquesta apocalipsi anunciada. Però això, ara més que mai, calen anàlisis serenes, que expliquen què passaria si Catalunya decidira convertir-se en un estat independent. Contra l’agitació i la propaganda desesperada, només s’hi pot oposar la informació i la serenitat.

Als nostres lectors

Tornem als quioscos

Aquest número d’El TEMPS és especial. En primer lloc, perquè analitza amb rigor les conseqüències que tindria la independència de Catalunya en la relació que manté amb la Unió Europea. Des d’Espanya molts anuncien les terribles calamitats que se’n desprendrien. Menteixen. Perquè, al final, tot dependria de la política. I no del dogma preestablert. Però aquest número també és especial perquè El TEMPS torna als quioscos. Un retorn necessari per a la normalitat del setmanari i que es complementa

amb una ampliació de capital i una redefinició de l’empresa editora sobre les quals els nostres lectors es podran informar en les pàgines centrals. Perquè ara més que mai cal una informació sòlida, solvent i compromesa com la que ofereix El TEMPS.